

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 15 Νοεμβρίου 1892.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 13

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία Ἰουλίου Μαρύ. (μετὰ εἰ-
κόνων), μετάφρ. Β' — ΤΟ ΦΕΛΛΙΟΝ, διήγημα Ἀλδέρτου
Σίμωνος. — Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ, μυθιστορία Ἐκτω-
ρος Μαλῶ, μετάφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
ΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

— Τί λέγεις λοιπόν, δὲν εἶνε ταιριασμένο αὐτὸ τὸ ζεῦγος ;... (Σελὶς 99).

“Όσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὄντες τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὴν Β' Περίοδον τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται θερμῶς ν' ἀνανεώσωσιν τὴν λήξαν συνδρομὴν των, διότι ἡ μὴ ἐγκαιρὸς ἀνανέωσις αὐτῆς ἐπιφέρει τὴν διακοπὴν τοῦ φύλλου.

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ἡ ἔπαυλις ἦτο ἱδρυμα ἐπιβάλλον, ἀπὸ δύο αἰῶνων χρονολογούμενον, τετράγωνον, ἄνευ πυργίσκων. Οὐδ' ὁ ἐλάχιστος καλωπισμός ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ὄψεως τοῦ κτιρίου, ἀλλ' οἱ κῆποι, τὰ θερμοκήπια, αἱ πρασιαὶ ἦσαν ἐξόχως ὠραίοι. Ἐκεῖ ὑπῆρχεν ὁ πλοῦτος, ἐκεῖ ἡ πολυτέλεια. Ἀπὸ πολλοῦ ἦτο ἐγκαταλειμμένη ὑπὸ τοῦ πρώην κυρίου της ἡ ἔπαυλις, μὴ εὐρίσκουσα ἀγοραστὴν, καὶ οἱ κῆποι της ἦδη εἶχον τύχει ἐπιμελοῦς περιποιήσεως, τῇ φροντίδι τοῦ Βαλόν.

Ὁ ἐργοστασιάρχης εἶχε πολυαριθμούς φίλους εἰς Κρέιλ, εἰς τὰς γείτονας ἐπαυλεις καὶ εἰς Παρισίους. Πλήθος λοιπόν, ποικίλον καὶ τερπνόν, ἐπλήρου ἦδη τοὺς κήπους καὶ τὰ ἄλση καὶ πάντα τὰ πρὸς φωταγωγήσιν εἶχον ἦδη παρασκευασθῇ. Τὸ πλήθος ἦτο τοσοῦτον, ὥστε ἐν μιᾷ στιγμῇ ἐχάθησαν ἐντὸς αὐτοῦ ἡ Μαρκελίνα καὶ τὰ τέκνα της, καὶ ὁ κόσμος ὅλος ἐφαίνετο ἐκεῖ ἀντιπροσωπεύμενος ἐν ταῖς εὐφραντάστοις αὐτοῦ περιβολαῖς τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν.

Εἰκοσάδα βημάτων εἶχον μόλις προχωρήσει ἐν τοῖς κήποις καὶ διηγκωνίζοντο ἦδη πρὸς χωρικούς νορμανδούς μετὰ τὰ ἐορταστικά των ἐνδύματα, πρὸς καπηλίδας, βοσκούς, θεραπείας πάσης ἐποχῆς, ἀρτοποιίδας μυλωνοὺς, χωρικούς αὐστριακούς, ἀλσατιανούς, ἐλβετίδας, σκωττίδας, πρὸς Ἰταλούς καὶ Ἰταλίδας, Ρώσους, θριστάς, Βάσκους, Μασσαλιώτας, Ἀρλεσιανούς, ποιμενίδας, καὶ πρὸς ἀνθρακοπώλας ἔτι καὶ ἀνθρακοπώλιδας.

Θέαμα θελκτικόν, ποικίλον, ἡρώως φαιδρὸν καὶ ἐλκυστικόν.

Ζαλισθεῖσαι ὀλίγον ἐκ τοῦ πλήθους, τοῦτου ἡ Μαρκελίνα καὶ ἡ Σοφία ἀπεμακρύνθησαν, ἀκολουθήσασαι ἀτραπὸν, εἰσδύουσιν ἐντὸς τοῦ δάσους.

— Ἀναπνέω, εἶπεν ἡ Σοφία, τί κόσμος! καὶ τί ὠραία!

— Εἶσαι εὐχарιστημένη;

— “Ὁ! ναι, πολὺ εὐχарιστημένη, φιλότατη μητὴρ... Σὺ τοῦλάχιστον, δὲν πλήττεις πολὺ;

— Πῶς δύναμαι νὰ πλήττω ὅταν σὲ βλέπω μειδῶσαν;

Ἡμίφως βασιλεύει ἐν τῇ ἀτραπῷ, ἣν ἀκολουθοῦσιν. Εἶνε μόναι, ὁ Γεράρδος τὰς ἀφῆκεν ἵνα ἀναζητήσῃ τὸν Ροβέρτον.

Αἶφνης, ἐν ἀποτόμῳ καμπῇ τῆς διόδου, εὐρίσκονται ἐμπροσθεν ἰαπωνικῆς σκιάδος, περιστεριχομένης ὑπὸ ἀνθέων, ἥτις ἐγείρεται

μεταξὺ δύο λάκκων, εἰς τὸ ἀπαστράπτον ὕδωρ τῶν ὁποίων διολισθαίνουσιν ἐρυθροὶ ἰχθύς.

Ἐπὶ καθισμάτων, τρεῖς ἄνδρες ἀναπαύονται, καπνίζοντες καὶ συνδιαλεγόμενοι.

Ἐκ τούτων, ὁ εἰς εἶνε ὁ Βαλόν. Ἀναγνωρίζει τὴν Μαρκελίαν, τὴν μαντεύει μᾶλλον, διότι τὸ ἡμισυ τοῦ προσώπου της τὸ ἀποκρύπτει ἄνωθεν τὸ μαῦρον μανδύλιον.

Ὁ Βαλόν φέρει περιβολὴν καραγωγέως μετὰ τὸν ἐκ κυανοῦ ὑφάσματος χιτῶνα, μετὰ βαμβάκερον πανταλόνιον καὶ πῖλον μελανὸν καστόρινον μετὰ ταινίας, καὶ μετὰ ἀνθοδέσμην ὑπερμεγέθη εἰς τὴν κορμιδοδόχην.

Ἡ ὄψις του εἶνε θαλερωτέρου συνήθους.

Προχωρεῖ μετὰ σπουδῆς πρὸς τὴν Μαρκελίαν, τῇ τείνει τὴν χεῖρα, τὴν εὐχарιστεῖ διότι ἦλθε.

Καὶ αἶφνης αἰσθάνεται ὅτι ἡ πτωχὴ γυνὴ τρέμει, κλονεῖται. Προτοῦ δυνήθῃ νὰ συγκατήσῃ αὐτήν, διαφεύγει, τὰ γόνατά της λυγίζονται καὶ καταπίπτει.

Ὅπισθεν της ὁ Ροβέρτος, ὅστις προσήρχετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, τὴν ἀνέγειρει.

— Τί τρέχει λοιπόν; ὑπέλαθεν ὁ Βαλόν ἐν ἀπορίᾳ. Λιποθυμία; Ροβέρτε, φέρε γρήγορα ἓνα ποτήρι νερὸ μετὰ ζάχαρην... γρήγορα.

Ὁ Ροβέρτος ἔσπευσε πρὸς τὴν σκιάδα.

— Συνέρχεσθε... ἔλεγεν ὁ ἐργοστασιάρχης... ἡ ζέστη ἀναμφιδόλως... ἡ ἡ συμπίκνωσις τοῦ πλήθους ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου εὐρέθητε...

— Αὐτὸ εἶνε, ὑπέλαθεν ἐκείνη διὰ φωνῆς ἐξησθενημένης, τὸ πλήθος, ναι...

Οἱ δύο ἄνδρες, μετ' ὧν ὁ Βαλόν συνδιέγετο ἐπὶ τῇ ἀρίζει τῆς Μαρκελίνας, ἐπλησίαζον. Ἡ Σοφία περιπτύσσεται τὴν μὴτέρα της. Ἐκείνη τὴν ἀπωθεῖ διὰ κινήματος ἀποτόμου καὶ καταβιβάζει πάλιν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν της τὴν ἐκτοπισθεῖσαν καλύπτραν της.

Ὁ εἰς τῶν δύο ἐκείνων ἀνδρῶν — ἀμφοτέροι εἶνε ὁμήλικες, — εἶνε οὐγγρος χωρικός. Εἶνε ρωμαλέος, εὐρύνωτος. Ἡ πυρρὰ του κόμη ἀρχίζει νὰ λευκαίνεται.

Ὁ ἕτερος εἶνε ὑψηλότερος, ἰσχνός, ὀλίγον κυρτός τοὺς ὤμους. Ἡ ὄψις του ἐκφράζει λύπην. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἡμικλείονται. Φαίνεται πᾶσχα. Ἐπὶ τῶν κανονικῶν του καὶ λεπτῶν χαρακτηριστικῶν ὑπάρχει μακρόθυμος γλυκύτης ἐλκύουσα τὸ βλέμμα καὶ κινούσα εἰς συμπάθειαν.

Φέρει περιβολὴν κυνηγοῦ, χιτῶνα ἀγγλικὸν μετὰ ζώνην, πλατὺ βραχίον βυθίζομενον ἐντὸς μακρῶν περικνημίδων, καὶ πῖλον καστόρινον μετὰ πτερὸν φασιανῶν.

Ὁ οὐγγρος χωρικός ἵσταται ὄρθιος καὶ ἐξακολουθεῖ καπνίζων, ἀδιάφορος.

Ὁ ἕτερος ἐρωτᾷ τὸν Βαλόν:

— Ἐχετε ἀνάγκην ἐμοῦ. Θέλετε νὰ ὑπάγω νὰ ζητήσω ἱατρὸν;

— Ἰατρὸν... περιττὸν εἶνε... δὲν ἔχω πλέον τίποτε... εἶπεν ἡ Μαρκελίνα.

Καὶ θέλει ν' ἀπέλθῃ. Τῷόντι, συνῆλθεν εἰς αὐτήν. Ὁ Ροβέρτος ἐπανέρχεται μετὰ τὸ ποτήριον σακχαρωμένου ὕδατος. Πίνει ἐξ αὐτοῦ ὀλίγον καὶ εὐχарιστεῖ.

Ὁ Βαλόν μειδᾷ:

— Μ' ἐφοβίσατε... εἶπε.

— Πόσον σὰς ζητῶ συγγνώμην... Κάλιον νὰ μὴ ἤρχόμην, βλέπετε...

— Μείνατε πλησίον ἡμῶν... ἀναπαύθητε... εἰς αὐτὸ τὸ ἀνάκλιτρον... Καὶ θὰ συνδιαλεγώμεθα... Ἐνῷ ὁ Ροβέρτος θὰ ὑπάγῃ νὰ χρεύσῃ μετὰ τὴν Σοφίαν ἡ ὁποία δὲν βλέπει τὴν ὥραν νὰ ξεμουδιάσῃ ὀλίγον... Θὰ διηγηθῶ εἰς αὐτοὺς τοὺς κυρίους πῶς ἄλλοτε σὰς εἶχα ἐρωτευθῇ παραφόρως καὶ πῶς ὑπεδέχθητε τὸ αἶσθημά μου...

— Δι' ἑλεος, κύριε Βαλόν! ἐψιθύρισε ἐκείνη ταπεινοφῶνως.

— Δὲν σὰς ἀρέσκει τοῦτο; Ἀς μὴ κάμωμεν πλέον περὶ αὐτοῦ λόγον.

Ἐστράφη πρὸς τὸν Οὐγγρον καὶ τὸν κυνηγόν.

— Φίλοι μου, εἶπεν, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ἡμῖν φίλος τῆς κυρίως Μαρκελίνας Λαγκῶν, τῆς μητρὸς τοῦ ἱατροῦ Γεράρδου, ὅστις μετ' ἔσωσε.

Καὶ πρὸς τὴν Μαρκελίαν, παρουσίασε τοὺς δύο ἄνδρας, τὸν Οὐγγρον ἐν πρώτοις, ὅστις ἐχαίρεισε διὰ νεύματος ἀλαζόνος καὶ ὑπερσπικτοῦ:

— Ὁ κ. Ἰωάννης Λαγκέρ δὲ Μοριενβζλ-Φρικίσις συνεκλόνησε τὴν Μαρκελίαν. Ἐτρεμεν, ἔλεινῶς, οἱ ὁδόντες της συνεκρούοντο, καὶ, ἄνευ τῆς καλύπτρας της, θὰ διακρινέ της θανάσιμον ὠχρότητα διακεχυμένη ἐπὶ τῆς μορφῆς της.

Ὁ Βαλόν συνίστα ἦδη τὸν κυνηγόν.

— Ὁ κ. Πέτρος Βωφόρτ.

Αἱ σφοδραὶ συγκινήσεις δὲν φονεύουσι λοιπὸν ποσῶς ἀφοῦ δὲν ἀπέθανεν!.. Ἦσθαι καὶ αὐτὴν καθισταμένην ἐξαλλόν. Ἦθελε νὰ φύγῃ, νὰ φύγῃ πάραυτα. Ὑπέφερε δεινῶς, ἀφορητῶς...

Ἐκείνη!.. Ὁ Βωφόρτ καὶ ὁ Λαγκέρ!.. ἐμοῦ!.. ἐνώπιόν της!.. Καὶ τῇ συνίσταν αὐτοὺς!.. Εἰρωνεῖα τῆς τύχης!.. Ὁ Λαγκέρ! Ὁ Βωφόρτ!.. Ὁ διαφθορεὺς, ὁ σύζυγος!

Ὁ Βωφόρτ τόσον ἦτο ἐγγὺς τῆς Μαρκελίνας, ὥστε σχεδὸν τὴν ἔθιγεν. Εὐτυχῶς, ἡ σκοτία ἐπῆλθεν· οἱ φανοὶ δὲν εἶχον ἔτι ἀναφθῇ εἰς τὰ δένδρα, καὶ ἔπειτα ἡ καλύπτρα της τὴν προσήσπizen:

Αἶφνης, ὁ Βωφόρτ εἶπε, μετὰ βραδέως μειδίαματος:

— Σοφία... Γεράρδος... Μαρκελίνα Λαγκῶν... Τὰ τρία αὐτὰ ὀνόματα μοὶ ὑπενθυμίζουσιν ἐπεισόδιον λαθὼν χώρην πρὸ εἰκοσεντίας... Τὸ ἐλθισμονήσατε λοιπόν, Βαλόν;

— Αἱ! ἔχετε δίκαιον, ἀνέκραξεν ὁ κυνηγὸς ἐργοστασιάρχης... Μαρκελίνα, ὁ κ. Βωφόρτ εἶνε ὁ τόσον γενναῖος διασώσας τὴν κόρην σας... Αἱ! μὰ τὴν πίστιν μου, ἡ συναντήσις αὐτῇ εἶνε εὐτυχιστάτη...

— Κύριε, εἶπεν ἡ Μαρκελίνα διὰ φωνῆς πνιγμένης, δὲν σὰς ἐλθισμόνησα καὶ κατ' ἐκαστήν, θέομαι εἰς τὸν Θεὸν ὅπως σὰς ἀπονήμῃ εὐτυχίαν...

— Καὶ ὁ Θεὸς δὲν σὰς εἰσήκουσε ποσῶς, κυρία, ὑπέλαθε μελαγχολικῶς ὁ Πέτρος, ἀλλ' ἐξακολουθεῖτε ὅπως ὁποτε... ἴσως κουρασθῇ ἐπὶ τέλους νὰ κωφεύῃ...

— Σοφία, εἶπεν ἡ Μαρκελίνα, ἰδοὺ ὁ σωτήρ σου...

— Εἶμαι ἀρκετὰ γέρων, τέκνον μου, μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς ἀσπασθῶ ;...

— Ὡ! βεβαίως, εἶπεν ἡ νεανὺς τείνουσα αὐτῷ τὸ μέτωπον.

Καὶ ἡ Μαρκελίνα συσπῶσα τοὺς δακτύλους, ἐψιθύριζε :

— Καὶ οὐδὲν τῷ λέγει ὅτι εἶνε ἡ κόρη τοῦ !

"Α! διατί λοιπὸν νὰ ἔλθῃ ; Διατί νὰ μὴ ἀπεπαιεῖτο ; Τί ἤλθε νὰ κάμῃ ἐν αὐτῇ τῇ πανηγύρει ;... Μήπως ἐδῶ ἦτο ἡ καταλληλὸς δι' αὐτὴν θέσις. Τόσον ἦτο ἡσυχας, χθές ἔτι... Καὶ ἰδοὺ τώρα ἀποτόμως, ἡ ζωὴ της διαταρασσομένη ὅλη διὰ μιᾶς....

Καὶ εὐρίσκειτο εἰς δίλημμα ἀλγεινόν.

"Η ἔσπευε νὰ ἐγκατέλειπε τὸ Κρέιλ, ἀφίνουσα τὸν Γεράρδον ὅστις δὲν εἶχε πλέον ἀνάγκην αὐτῆς, καὶ μακράν, πολὺ μακράν, ἐν τινὶ ἀφανεί γωνίᾳ γῆς, νὰ κατέφευγε μετὰ τῆς Σοφίας.

"Αλλὰ πόσον θὰ ἦτο σκληρὸν τὸ ν' ἀφίνεν υἱὸν ὃν τόσον ἠγάπα.

"Η νὰ ἔμενεν, ἔτοιμος νὰ ὑφίσταται ὅλας τὰς βασάνους, ὅλους τοὺς τρόμους καὶ τὰς ἀγωνίας, ἐκάστην φορὰν καθ' ἣν θὰ ἔτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ τὸν συνήντα...

Θὰ ἠδύνατο ν' ἀνθέξῃ εἰς τοιοῦτον βίον ;

Τὸ νὰ ἔμενεν, αὐτὸ μόνον ἦτο δυνατόν, διότι πῶς θὰ ἐδικαιολόγει πρὸς τὸν Γεράρδον τὴν ἀποτροπὴν της τοῦ νὰ τὸν ἐγκαταλίπῃ.

— Ἐλᾶτε λοιπὸν, ὦραία τῆς Κολάσεως, τῇ εἶπε ταπεινοφῶνως ὁ Βαλὸν εἰς τὸ εὖς, τί διάβολον σκέπτεσθε ; Στηριχθῆτε εἰς τὸν βραχίονά μου καὶ ἄς προχωρήσωμεν ὀλίγον.

Ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν. Τότε μετ' ἐκπλήξεως παρετήρησεν ὅτι ἦτο μόνη μετὰ τοῦ ἐργαστασιάρχου. Ὀλίγα βήματα πέραν αὐτῆς ἀπήρχοντο ὁ Βωφόρτ καὶ ὁ Δαγκιέρ. Καὶ ὅπισθεν ἡ Σοφία καὶ ὁ Ροβέρτος ἔλαφρῶ ποδί.

"Ηκούοντο ἐκ τοῦ κήπου, οἱ πρῶτοι ρυθμοὶ στροβίλου.

— Ὡ! δεσποινίς, ἔλεγε μετὰ ζέσεως ὁ Ροβέρτος, δὲν τολμῶ, ἢ μάλλον ἀγνοῶ πῶς νὰ ἐκφράσω πόσον εἶσθε θελκτικὴ... Εἶνε λόγον τετριμμένον... καὶ ἀπόψε ὅλοι ὅσοι εἶνε θὰ τοὺς ἐπαναλάβωσιν εἰς ὅλας τὰς ἐδῶ εὐρισκομένας γυναῖκας... Δι' αὐτό, δεσποινίς, σὰς ἱκετεύω νὰ λησμονήσητε τὴν φιλοφρόνησιν, ἣν θ' ἀκούσητε ἀναμφιδόλως ἀπὸ στομάτων καταλληλοτέρων τοῦ ἰδικοῦ μου.

"Εκείνη ἠρυθρίασεν ἐξ εὐχαριστήσεως. "Εσχεν, ἄλλως τε, πάρχυτα ἅμα τῇ εἰσόδῳ της, ἐπιτυχίαν πλήρη, ἐκ περιεργείας κατ' ἀρχάς, τὸ ἰδιόρρυθμον τῆς περιβολῆς της εἴλακεν τὰ βλέμματα. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ παρετήρουν τὸ περιδεές, τὸ παρθενικόν, τὸ ἐνυπάρχον ὑπὸ τὰ τεχνητὰ ἐκείνα ράκη.

Αἱ γυναῖκες ἐζηλοτύπου. Οἱ ἄνδρες ἐθαύμαζον. "Ηδύνατο νὰ ὑπῆρχεν ἐπιτυχία μεγαλειτέρα ;

Ἐργάζεται καὶ θεράποντες ἀνῆπτον τοὺς φανούς, ὅλα τὰ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ διεσπαρμένα φῶτα μέχρι τῶν ὑψηλοτέρων κορυφῶν, μέχρι τῶν πυκνοτέρων φυλλωμάτων τῶν δένδρων. Διζυγία τις ἀσαφής, ἐνέχουσα ὅλα

τὰ χρώματα, περιβάλλει τοὺς περιπατητάς, οἵτινες ἐπλήρουν κατὰ μικρὸν τὰς διόδους.

Ὁ Βαλὸν θεώρει τὴν Σοφίαν καὶ τὸν Ροβέρτον.

Μειδίαμα ἐκφράζον πονηρίαν ἐπεφάνη ἐπὶ τῆς ὄψεώς του καὶ προσέβλεψε λοξῶς τὴν Μαρκελίναν.

Καὶ αἶφνης :

— Τί λέγεις λοιπὸν, ὦραία τῆς Κολάσεως, δὲν εἶνε ταιριασμένον αὐτὸ τὸ ζεῦγος ;

— Ὁ Ροβέρτος εἶνε θελκτικός, εἶπεν ἐκείνη, ἀπαντῶσα ὡς ἐν ὀνείρῳ.

— ὦραία τῆς Κολάσεως, τί θὰ ἐλέγετε ἂν ἔκαμνον ἡμέραν τινὰ αὐτὰ τὰ παιδιὰ, ὅ,τι ἠδυνάμεθα ἡμεῖς νὰ ἐκάμνομεν ἄλλοτε ;

— Τί λοιπὸν ;... ἠρώτησεν ἐκείνη ἐπτοημένη... μὴ τολμῶσα νὰ φανῇ ἀντιληφθεῖσα.

— Αἱ ! ἂν ὑπανδρεύοντο ;... Ὡς ἦτο ἡ ἱκανοποίησίς μου...

— Ἡ Σοφία... νὰ ὑπανδρευθῇ ; ἡ Σοφία ; Τί τρέλλα !

— Νομίζετε μὲ τοιοῦτον εὐεῖδὲς πρόσωπον ἡ κόρη σας θὰ φορέσῃ τὸν σκούφον τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης ;

Τὴν ὑπέβασταζεν, εὐτυχῶς, διότι ἄλλως θὰ κατέπιπτεν. Ἐκείνος τρ παρετήρησεν.

— Εἴσθε ἀκόμη ὀλίγον τι ἐξησθημένη.

Εἶτα μετὰ μικρὰν σιγὴν, ἐπανερχόμενος εἰς τὴν ἰδέαν του :

— Ἐκ πρώτης ὄψεως, ἐμὲ δὲν θὰ μ' ἐτρόμαξεν... εἰς τοιοῦτος γάμος... ἐν τούτοις... ἐν τούτοις... ἐξηγοῦμεθα ἄλλοτε ἰδιαιτέρως... δὲν ἔχει εὖτω, ὦραία τῆς Κολάσεως ;... ἀλλὰ τί ἐπαθετε λοιπὸν ;

— Ἐκείνη τὸν ἀπώθησε πάσαις δυνάμεσι.

— Θέλω ν' ἀναχωρήσω, εἶπεν ὑποκῶφως, ἄφετέ με...

— Ἀλλ' ἂν ὅ,τι σὰς εἶπον σὰς προσβάλλει, ἄς μὴ κάμωμεν πλέον περὶ αὐτοῦ λόγον. ὑπέλαβεν ὁ Βαλὸν ἐν ἀπορίᾳ... τῶν ὄντι, Μαρκελίνα, εἴσθε πολὺ νευρική... Τὸ πρᾶγμα μοὶ ἐφάνη λίαν δυνατόν, πραγματοποιήσιμον μάλιστα... λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς διαφορᾶς τῆς περιουσίας, καὶ μὰ τὴν πίστιν μου, ὑπ' αὐτὴν τὴν ἐποψίν ἡ συγκίνησίς σας εἶνε εὐεξήγητος καὶ καλλίστη.

— Συγγνώμην, κύριε Βαλὸν, δι' αὐτὴν μου τὴν ταραχὴν, εἶμαι νευρική, ὡς εἶπατε ; πολλὰ ἔχω ὑποφέρει...

— Ἀλλὰ κατευνασθῆτε λοιπὸν... Ἰδοὺ ὅτι τρέμετε σύσσωμος, καὶ ἠτοιμάζεσθε διὰ νέαν πάλιν λιποθυμίαν... Τί νεῦρα ! Ὡς σὰς ὀδηγήσω εἰς τινὰ ὅπου θὰ μείνητε ἡσυχῆς, καὶ θὰ εἴπω εἰς τὰ τέκνα σας νὰ ἔλθουν νὰ σας εὐρουν... Ἀλλ' ὅμως, ἐννοεῖται, δὲν θέλω ν' ἀναχωρήσητε... Ἀ ! ὅχι... Τὸ ἀπαιτῶ...

Τὴν ὀδήγησε μέχρι θερμοκηπίου ὑπάρχοντος ἐν τῷ ἐσωτερικῷ αὐτῷ τῆς ἐπαύλειος. Τὰ τεῖχη τοῦ ἦσαν λευκὰ καὶ ὑποπράσινα.

Μυρία διαφορετικὰ φυτὰ, μὲ πλατέα φύλλα, καθίστων τὸ μέρος τοῦτο καταφύγιον θελκτικόν, πλήρες ὀρώσου καὶ ἀναπαύσεως.

Ἀπομακρυνόμενος αὐτῆς, ὁ Βαλὸν ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν :

— Ἐκάστην φορὰν καθ' ἣν ἐβίξα τὸ παρελθὸν αὐτῆς τῆς γυναικός, τῇ προῦκαλεσα τρομερὸν ἄλγος. Τί νὰ ἦνε τὸ παρελθὸν αὐτό ; Διατί τόσον ἐπιμελῶς τὸ ἀποκρύπτει ;

Ἐστέναζεν.

— Ἀλλοτε, θὰ μ' ἐνδιέφερεν αὐτό... ἀλλὰ σήμερον, τί μ' ἐνδιέφερεν. Μόνον ἂν ποτε ὁ Ροβέρτος ἠθέλει ἐρωτευθῇ τὴν κόρην της... θὰ μοὶ τὰ φανέρωσῃ ὅλα... εἰδεμένη...

Καὶ τὸ βλέμμα του κατέστη σταθερὸν, σχεδὸν σκληρὸν.

Ὁ Γεράρδος, ἡ Σοφία, ὁ Ροβέρτος εἶχον ἐξαφανισθῇ ἐν τῇ τύρβῃ τοῦ χοροῦ.

Ὁ Ροβέρτος καὶ ἡ Σοφία δὲν ἀπεχωρίζοντο ἀλλήλων.

Ἐν τούτοις ἐν ὅλῃ τῇ μεθυστικῇ της ἐκτάσει, ἡ νεανὺς, συναντήσασα τὸν ἀδελφόν της, τὸν ἠρώτησε :

— Ποῦ εἶνε ἡ μαμά ;

Ὁ Βαλὸν ὅστις ἐπέτυχεν νὰ τοὺς ἀνεύρῃ, τοὺς ἐπληροφόρησε περὶ τούτου.

— Εἰς τὸ θερμοκήπιον, εἶπεν... εἶνε ὀλίγον καταβεβλημένη... ἀπὸ ἑλλειψίν ἐξωὺς πρὸς τὰς ταιαύτας συναθροίσεις.

Καὶ οἱ τρεῖς προσέδραμον ἐκεῖ.

Ἡ Μαρκελίνα ἦτο μόνη, παραδεδομένη εἰς τοὺς ρεμβασμούς της, κυριευθεῖσα ἐκ νέου ἀπὸ τὰς ἀγωνίας της. Τὸ βλέμμα της κατέστη, ἀκουσίως της, αὐστηρὸν, ὅτε εἶδε τὸν Ροβέρτον φέροντα ἐστηριγμένην ἐπὶ τοῦ βραχίονός του τὴν Σοφίαν ! Ἐμψυχωμένοι ὑπὸ τοῦ χοροῦ, τῆς μουσικῆς, τῆς συναθροίσεως ὑπὸ τῆς ἐκχειλιζούσης νεότητός των, ἐφαίνοντο εὐτυχεῖς : οἱ ὀφθαλμοὶ των ἀπέστειλβον ἀένναον μειδίαμα ἐπεκαθήτο τῶν χειλέων των.

— Κάλιον ἀπὸ τώρα νὰ τοὺς χωρίσωμεν... ἐσχέψθῃ ἡ Μαρκελίνα.

Ἡ Σοφία ἐκάθησε παρ' αὐτὴν, τὴν ἐθώπευε.

— Πλήττεις, μαμά... πόσον εἴμεθα ἐγώ-ισταί !...

Περιέμενε τὴν μητέρα της ν' ἀπῆντα :

— Ὅχι, διασκεδάσον. Ἡ χαρὰ σου εἶνε ἡ μόνη μου εὐτυχία...

Ἀλλ' ἐξ ἐναντίας, ἡ πτωχὴ γυνὴ ἀπῆντησεν ὁμιλοῦσα ἐναντία ἐκείνων ἅτινα τῇ ὑπηγόρευεν ἡ καρδία της :

— Εἶνε πολὺ ἀργά... εἴμεθα μακράν τοῦ Κρέιλ... θ' ἀναχωρήσωμεν.

— Ἀπὸ τώρα, μαμά... ἀπὸ τώρα... Ἀκόμη μίαν ὥραν, δὲν θέλεις ;

Ὁ Ροβέρτος ἐπλησίασε, καὶ μετὰ μειδίαματος προσηνεστάτου πρὸς τὴν Σοφίαν :

— Ἀδύνατον νὰ φύγετε ἀπὸ τώρα... ν' ἀποσπάσετε τοῦ θριάμβου της τὴν δεσποινίδα... Ἄν ἠδύνασθε νὰ ἐβλέπετε πῶς τὴν θαυμάζουν, θὰ ἠσθάνεσθε ἑαυτὴν εὐτυχῇ... καὶ πόσοι τὴν ζηλεύουν, θὰ ὑπερηφανεύεσθε... Ἡ δεσποινὶς Σοφία μοὶ ἔλεγε ὅτι πρῶτην ἥδη φορὰν συγκαλεῖ εἰς συναναστροφὴν... Ἀφοῦ εἶνε ἡ πρώτη φορὰ, ἄφετέ την ἐν μέσῳ ἡμῶν ἐπὶ τινὰ ἀκόμη λεπτά...

— Ὑποστηρίξω τὴν αἴτησιν, ὑπέλαβε μειδιῶν ὁ Γεράρδος... Δὲν κατάγω καὶ ἐγὼ τὸν αὐτὸν θριάμβον, ἀλλὰ διασκεδάζω ὀπωσδήποτε... Ἐπειτα εὐρίσκω πελάτας... Πρὸ μικροῦ ὁ κ. Βαλὸν μ' ἐσύστησε πρὸς τὸν κ. Πέτρον Βωφόρτ. πρὸς ἐκείνον, μῆτερ, ἐνθυμεῖσαι, ὅστις ἐσωσεν ἄλλοτε τὴν Σοφίαν ὅτε ἐπνίγετο εἰς τὴν διώρυγα τοῦ Ἀγίου Διονυσίου... Ὁ κ. Βωφόρτ μοὶ εἶπεν :

— Ἰατρέ, ἔλθετε λοιπὸν νὰ με ἴδητε,

ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν δὲν θὰ ἔχγτε ἐργασίαν. Ἡ ὑγεία μου εἶνε πολὺ ἀμφίβελος, τὸ πρᾶγμα εἶνε ἄλλως τε καταφανές, δὲν ἔχει οὕτω ;

— Καὶ τῷ ὄντι, συνεπέραναν ὁ Γεράρδος, ὁ κ. Βωφόρτ μοὶ φαίνεται πολὺ καταβεβλημένος.

Ἡ Μαρκελίνα ἐπαίτησε κίνημα φρίκης.

Ἡδὲν δὲν ἦτο κυρία τοῦ λογικοῦ της. Ἰδοὺ ὅτι καὶ ὁ Βωφόρτ ἤθελε νὰ ἱδῇ τὸν υἱὸν της, τώρα !... Ὁ Γεράρδος ἦτο τόσο ἐλευθέριος τὸν χαρκατῆρα καὶ ἀγαθὸς τὴν καρδίαν, ὥστε λίαν ταχέως ὁ Βωφόρτ, θὰ συνῆπτε πρὸς αὐτὸν φιλίαν.

Ἡσθάνετο ἐαυτὴν καταστρεφόμενην... Ὁ κίνδυνος προσεγγίζει, ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν.

Ἡγέρθη.

— "Ὅχι, παιδιὰ μου, εἶμαι γραῖα, ἐγώ, καὶ σκέπτομαι λογικῶς. Ἡ Σοφία δὲν εἶνε ἐξωκειωμένη εἰς τοιαύτας ἀγρυπνίας. Αὐρίον θὰ ἦναι ἐξηνητημένη...

— Σὲ βεβαιῶ, μαμὰ...

— Μὴ ἐπιμένης, φιλάττη κόρη, θὰ μὲ λυπήσης.

Ἡ νεᾶνις ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν, μετὰ μικροῦ μορφασμοῦ πείσματος.

— Ἐπιτρέψατέ μοι λοιπὸν νὰ σᾶς ὁδηγήσω μέχρι τοῦ ἱματιοφυλακίου, εἶπεν ὁ Ροβέρτος Βαλὸν προσφῆρων αὐτῇ τὸν βραχίονα.

Ἡ Μαρκελίνα βαίνει ὀπισθεν, παρὰ τὸν υἱὸν της.

Ὁ Ροβέρτος συνδιαλέγεται μειδιῶν πρὸς τὴν Σοφίαν, ἥτις τῷ ἀπαντᾷ μειδιῶσα καὶ αὐτῇ. Ἡδὲν, φαίνονται ὡς νὰ ἦναι φίλοι. Καὶ τῷ ὄντι, λέγει ἐκεῖνος πρὸς τὴν νεᾶνίδα :

— Τώρα ὅτε σᾶς εἶδον, δεσποινίς, ὁ δικαστέρός μου πόθος θὰ ἦναι τὸ νὰ σᾶς ἐπανιδῶ ταχέως. Θὰ μοὶ ἐπιτρέψετε νὰ παρουσιασθῶ εἰς τῆς κυρίας Λαγκῶν ; Ὁ πατήρ μου εἶνε φίλος της. Θὰ γίνω καὶ ἐγὼ φίλος τοῦ ἀδελφοῦ σας .. εἶμαι περὶ τούτου βέβαιος... τὰ πάντα μοὶ τὸ προλέγουσι... Ὁ ἐπιτρέψετε νὰ καταστῶ καὶ ἰδιὸς σας φίλος ;

— "Ἀν γενῆτε φίλος τῆς μητρός καὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου, θὰ ἦσθε φίλος καὶ ἐμοῦ, εἶπε μετ' ἐπιφυλακτικότητος.

— Οὐδὲν πλέον ἀπαιτῶ πρὸς τὸ παρόν, εἶπε γελῶν ἐκεῖνος.

Ἡ νεᾶνις ἠρυσθίασεν ὀλίγον. Οἱ λόγοι τοῦ ὑπέκρυπτον ὑπαινιγμὸν ὃν κατενόησεν.

Ὁπισθεν αὐτῶν, ἡ Μαρκελίνα κλίνει ἵνα τοὺς ἀκούῃ. Τόσον ἐπεθύμει νὰ ἤκουε τὰ λεγόμενά των. Ἀλλὰ δὲν δύναται. Ὁμιλοῦσι πολὺ ταπεινοφώνως.

Τέλος, εὐρέθησαν ἐκείνου ἐν τῇ ἀμαξίᾳ. Τὰ σκότῃ τῆς νυκτὸς ἤρξαντο διχλυόμενα.

Ἡ ἡὼς ἀρχίζει νὰ λευκάζῃ. Μετὰ παρέλευσιν ὥρας, τὸ πρωῒνον λυκαυγὲς θὰ ῥοδίσῃ τὸ δάσος. Ὁ ἀήρ εἶνε ὁρσπερὸς καὶ ἑλαφρὸς. Τὰ πτηνὰ ἤδη ἀρπυνίζονται. Κατὰ κειρούς, κόνικλός τις διαβλίνει ἐπτοημένους ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ ἵππου.

Ἡ Μαρκελίνα, ἐφ' ὅσον ἀπομακρύνονται τῆς ἐπαύλεως λὰ Νοβίς, ἀναλκμύθαι τὴν ψυχραιμίαν της, ἀνακτᾷ βαθμὴδὸν τὴν γαλήνην.

Τῇ φαίνεται ὅτι ὁ κίνδυνος δὲν εἶνε πλέον τόσο ἐγγὺς αὐτῆς καὶ ὅτι θὰ δυνηθῇ εὐχερέστερον νὰ τὸν ἀποσοβῇ.

Τότε τῇ φαίνεται ὅτι ἐλύπησε τὴν κόρην της : τῇ ζητεῖ συγγνώμην.

— Τέκνον μου, τῇ εἶπεν, ἤθελες νὰ ἐμενες ἀκόμη... Δυσχερестήτης δι' αὐτὸ μαζὺ μου ;

— "Ὅχι, μαμὰ, τώρα ὅτε ἐφύγομεν εἶμαι μαλιστα πλέον εὐχαριστημένη... Μὲ τὸ νὰ φύγωμεν ἑνωρίς, δὲν θὰ κουρασθῇς καὶ σύ... κατ' ἄλλην φορὰν ἐπανερχόμεθα, δὲν ἔχει οὕτω ;

Νὰ ἐπανεέλθωσιν ! ἐσκέπτετο ἡδὲν νὰ ἐπανήρχετο ! !

Ἡ Μαρκελίνα ἀπήντησεν ἀπλῶς διὰ νεύματος ἐμφαίνοντος ὅτι συγκατένευεν.

Ἡ Σοφία, τότε, ἐκλίνει τὴν κεφαλὴν.

Οὐδὲν τὴν συγκινεῖ, οὐδὲν τῶν περὶ αὐτὴν ἐπισύρει τὴν προσοχὴν της. Μένει ἀδιαφορὸς πρὸ τῆς θελκτικῆς αὐτῆς ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐξεγέρσεως τῶν ἐν τῇ φύσει ὄντων. Δὲν βλέπει τὴν ἀναγεννωμένην ἡδὲν ἡμέραν. Δὲν ἀκούει τὰ τερεττίσματα τῶν πτηνῶν, δὲν αἰσθάνεται τὴν πρωῒνὴν αὐραν.

Τὸν Ροβέρτον μόνον βλέπει ὅστις κλίνει παρ' αὐτὴν καὶ τοῦ ὁποίου τὸ φιλομειδὲς βλέμμα τὴν περιβάλλει.

Δὲν ἀκούει εἰμὴ τοὺς λόγους του, ὧν ἡ γλυκύτης διέβη εἰς τὴν ψυχὴν της ὡς θαπείκ ἥτις τὴν μεθύσκει.

Ὁ Βωφόρτ καὶ ὁ Ἰωάννης Δαγκέρ ἦσαν φίλοι ἐκ παιδικῆς ἡλικίας καὶ συμμαθηταὶ εἰς τὸ γυμνάσιον, ὡς εἶδομεν ἀπὸ τοῦ πρώτου ἡδὲν κεφαλαίου.

Ὁ Δαγκέρ εἶχε μείνει ἄγαμος.

Ἐξηκολούθησε ζῶν εἰς Μοριενβάλ ἐπὶ τινα ἔτη, μετὰ τὴν ἐξαφάνισιν τῆς Μαρκελίνας.

Εἶτα, ἐπώλησε τὸ κτῆμά του, ἔπαυλιν καὶ ὑποστατικόν, σπιθαμὴν μόλις γῆς τηρήσας δι' ἐαυτόν, καὶ μὲ τὰς ἐκατὸν πενήκοντα περίπου χιλιάδας φράγκων, ὡς προσεπορίσθη, ἦλθεν εἰς Παρίσιους, πρὸς ἐπιδίωξιν τύχης, δι' οἰουδήποτε μέσου.

Εἶχεν ὀρέξεις τρυφῆς, ἀνέσεως, βίου ἐκλελυμένου ὡς οὐδέποτε ἡδυνήθη νὰ ἱκανοποιήσῃ καὶ ἐνίοτε, βλέπων τὰ ἐπιμόνως ἀποφύγοντα αὐτὸν πλούτη, κατελαμβάνετο ὑπὸ μανίας, καὶ ἔλεγε καθ' ἐαυτόν :

— Ἀλλὰ θὰ ἐκλεπτον... θὰ ἐφόνευον διὰ νὰ καταστῶ πλούσιος... τί θὰ μοὶ ἐστοίχιζε τοῦτο... Εἰς τίποτε δὲν πιστεύω... δὲν πιστεύω εἰμὴ εἰς τὴν ἀπόλαυσιν !

Ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Βωφόρτ, ἐκεῖνος, ἦτο πλούσιος.

Τὸν παρηκολούθει πλέον κατὰ βῆμα, ἀπὸ τῆς εἰς Βεναβάν ἐπισκέψεώς του.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, εὕρισκεν εὐκαιρίαν ἵνα τὸν ἐπαναβλέπῃ.

Πνευματώδης ὡς ἦτο, ἄνευ τύψεων συνειδότος, καὶ ἄνευ προλήψεων, ὁ Ἰωάννης Δαγκέρ ἐπωφελεῖτο τῆς ἐνδομύχου θλίψεως τῆς ἐσπαρχμένης ἐκείνης καρδίας.

Καὶ ὁ Βωφόρτ, ὅστις οὐδένα ἐβλεπεν, ἡσθάνετο ἐνίοτε τὴν ἀνάγκην τῆς παρουσίας τοῦ Δαγκέρ, διότι ἐκεῖνος, γνωρίσας τὴν Μαρκελίαν νεᾶνίδα, πολλάκις περὶ αὐτῆς ἔκαμνε λόγον. Καὶ μέρος τι τοῦ τόσο πα-

ροδικοῦ ἐκείνου παρελθόντος ἐμειγνύετο εὐτὼ πρὸς τὸν παρόντα βίον.

Μετὰ τινος ἄλλου νὰ ὁμίλει περὶ Μαρκελίνας, εἰμὴ μετὰ τοῦ Δαγκέρ ;

Δὲν ἔτρεφε πρὸς ἐκεῖνον ἀφοσίωσιν, ἀλλ' ἡ συντροφία τοῦ Δαγκέρ τῷ κατέστη κατὰ μικρὸν ἑξις.

Ὅτε ὁ Βωφόρτ ἐσκέφθη νὰ ἰδρύσῃ χυτήρια εἰς Κρέιλ, ὁ Δαγκέρ τῷ ἀπεκόμισε πᾶν ὅ,τι κατείχε, διότι τότε εἶχε πωλήσει τὸ Μοριενβάλ.

— Θέλω νὰ συμμερισθῶ τῆς εὐτυχούς ἡ ἀτυχούς ἐκβάσεως τῆς ἐπιχειρήσεώς σου, τῷ εἶπε. Δέχεσαι νὰ μὲ προσλάβῃς συνέταιρον ; Ταχέως θὰ γίνω ἐνημέρος τῶν πραγμάτων. Δὲν θὰ ἔχῃς ἀνάγκην ν' ἀσχολῇσαι σὺ περὶ τῶν ὑποθέσεων σου, θὰ σὲ ἀπαλλάξω πάσης φροντίδος.

Ὁ Βωφόρτ ἐδέχθη μετ' ἀδιαφορίας. Ὁλίγον τὸν ἐμελλεν.

— Ἔστω, εἶπε... Μόνον, θὰ ἐργάζομαι ὅσον καὶ σὺ, τοῦλάχιστον. Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ ἐπιδιώκω κέρδη, εὐτυχῶς... Δὲν ζητῶ ἄλλο, εἰμὴ ἀπασχόλησιν.

— "Ὅ,τι ἐπιθυμεῖς.

Αἱ ἐργασίαι κατ' ἀρχὰς ἠὺδοκίμησαν.

Εἶτα ἦλθον οἱ κακοὶ χρόνοι. Ὁ πόλεμος ἀνεστάτωσε τὸ γαλλικὸν ἐμπόριον. Πολλὰ βιομηχανικὰ καταστήματα εἶχον ἐν τῇ ταρχῇ ἐκείνῃ χρεωκοπήσει.

Δις ὁ Βωφόρτ, διὰ τῆς ἰδίας του περιουσίας, διέσωσε τὸ κατάστημά του τῆς χρεωκοπίας, ἀφίνων ἄθικτον τὸ κεφάλαιον τοῦ Δαγκέρ.

Τὴν δευτέραν φορὰν εἶπε πρὸς τὸν Ἰωάννην :

— Δὲν θὰ ἐπαναφέρωμεν ποτὲ τὸ κατάστημα εἰς τὴν προτέραν του θέσιν. Σὲ συμβουλεύω ν' ἀποσύρῃς τὰς ἐκατὸν πενήκοντα χιλιάδας φράγκων, ὡς ἀπεκόμισας ὡς συνέταιρος. Ἐχῇς ἀκόμη καιρόν. Μετὰ τινα ἔτη θὰ ἦνε ἴσως πολὺ ἄργα. Δὲν θὰ δύναμαι τοῦ λοιποῦ νὰ προβῶ εἰς θυσιὰς χωρὶς νὰ διακινδυνεύσω τὴν περιουσίαν μου. Λάβε λοιπὸν τὰ μέτρα σου.

Ὁ Δαγκέρ ἐπέμεινε.

— Θὰ ἴδωμεν. Δὲν μοὶ φαίνεται καὶ τόσον ἐπικινδύνος ἡ θέσις.

— Ἐχῇς ἄδικον. Ἐπέρχεται ἡ πτώσις, καὶ θὰ συνεπιφέρῃ τὴν καταστροφὴν σου.

— Τῷ ὄντι, εἶπε μετὰ μειδιήματος, ἐνέχοντος μίσου, ἐγὼ θὰ χάσω τότε ὅλην μου τὴν περιουσίαν, ἐνῶ σὺ...

— Ἐνῶ ἐγὼ θὰ χάσω ἄλλα τόσα... Μὴ ἔσο ἄδικος. Ἄνευ ἐμοῦ, ὅ,τι τώρα ἐκ νέου μὰς ἐπαπειλεῖ, ἀπὸ πολλοῦ ἠθέλεν ἐπέλθει.

Ὁ Δαγκέρ οὐδὲν ἀπήντησε.

Διετέλει ἐν μιᾷ τῶν στιγμῶν του ἐκείνων, καθ' ὡς τρομερὰ σχέδια συνεκινῶντο εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του.

Καὶ ἡ ἡμέρα τοῦ ἐκκαθαρισμοῦ ἐπῆλθεν. Αἱ ὑποθέσεις ὅλονεν ἐχειροτέρευον ἀνωφελές τὸ νὰ ἐπέμεναν ἐπὶ πλέον.

— Ὡς βλέπεις, εἶπεν ὁ Βωφόρτ, σοὶ τὸ εἶχον προεῖπει. Ἰδοὺ ὅτι κατεστράφη.

— Διαιτὶ δὲν ὑποβλάλεσαι εἰς νέας θυσιὰς ;

— "Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Βωφόρτ δι' ὕφους

σταθεροῦ. Ἦσο ἐλεύθερος νὰ ἡ σπάξῃς τὴν συμβουλὴν μου. Ἄν ἀπεσύρεσο, ὡς σοὶ εἶχον προτείνει, θὰ εἶχες ἀκόμη τὰς ἐκτὸν πεντήκοντα χιλιάδας σου, τὰς ὁποίας δις σοὶ διέσωσα, καὶ μὲ τὰς ὁποίας θὰ ἠδύνασο νὰ δοκιμάσῃς ἀλλαχοῦ τὴν τύχην σου ... ἢ ν' ἀποζῇς ἐκ τοῦ εἰσοδήματός των.

— Λοιπὸν ἀποποιεῖσαι ;

— Ἀποποιούμαι.

Ὁ Δαγκέρ ἐσφιγξε τὰς πυγμάς. Ἄλλ' οὐδὲν εἶχε ν' ἀντεῖπῃ.

[Ἐπεται συνέχεια].

Β.

ΤΟ ΨΕΛΛΙΟΝ

Διήγημα ΑΛΒΕΡΤΟΥ ΣΙΜΩΝΟΣ

Εἰ καὶ νυμφευμένος νέαν καὶ θαλκτικὴν γυναῖκα, ὁ Παῦλος Ὀλγέρος, ὁ πρῶτος ὑποπώλης τῶν Ἰσλετῶν, δσάκις ἠναγκάζετο ν' ἀπέρχεται δι' ὑποθέσεις του ἐν Παρισίοις, συνείθιζε νὰ προσφέρῃ πάντοτε τὰς φιλοφρονήσεις του πρὸς τὴν κυρίαν Λέαν Μορτάν, εὐεῖδῃ, ζωηρὰν καὶ φιλόξενον γυναῖκα κατοικοῦσαν ἐν δὲ Μόσχου. Καὶ ἐκαστοτε, οἶονεὶ ἀμείβων τὴν εὐάρεστον ὑποδοχὴν, ἥς παρ' αὐτῆς ἐτύγχανε, προσέφερε πρὸς τὴν εὐγενῆ αὐτὴν κυρίαν, ὠραῖόν τι δῶρον.

Ἡ κ. Μορτάν ἐφαίνετο μᾶλλον εὐαίσθητος εἰς τὰς φιλοφρονήσεις ταύτας καὶ ἐτρελλαινέτο διὰ τὰ κοσμήματα, ὅσα παρείχον αὐτῇ κέρδος, ἐπιδεικνύουσα λατρεῖαν ἀπαράμιλλον, θερμότεραν ἔτι τῆς ἀποδοδομένης εἰς τὴν ἀρετὴν.

Ἦτο τόσῳ γνωστὴ διὰ τὴν ἀπληστίαν της, ὥστε αἱ πλείους τῶν γνωρίμων της, παρατηροῦσαι αὐτὴν, καθ' ἑκάστην σχεδὸν ἐσπέραν, περιφερομένην περὶ τοῦ Χρηματιστηρίου, ὑπέθετον ὅτι κατήγετο ἐξ Ἰουδαίων, ὅπερ καὶ ἐπιμόνως ὑπεστήριζον. Οὐχ ἦττον ὅμως δὲν ἦτο ἀληθὲς. Ἡ Λέα εἶχε βραπτισθῇ πρὸ τριάκοντα ὀκτὼ ἐτῶν πανηγυρικῶς εἰς τὸν ναὸν τῆς Μορτάνης, τόπον τῆς γεννήσεώς της, τὸ δὲ ἀληθὲς αὐτῆς ὄνομα ἦν Μελανία Κοχενάρδου.

Ἡ Λέα πολλάκις ἐφαίνετο εἰς τὰς προθήκας χρυσοχορείου τινὸς τοῦ Βουλευθρίου τῶν Ἰταλῶν παρατηροῦσα προσεκτικῶς χρυσὸν ψέλλιον, κεκοσμημένον διὰ τριῶν τιμαλφῶν σαπφείρων, ἐφαίνετο δὲ καταγορευμένη ἐκ τοῦ κοσμήματος ἐκείνου καὶ κατεχομένη ὑπὸ ἀκρατῆτος πόθου νὰ τὸ ἀποκτήσῃ. Ἀλλὰ... Πῶς νὰ τὸ κατορθώσῃ ;...

— Ὅταν ἔλθῃ ὁ Παῦλος, ἐσκέφθη, πρέπει νὰ τὸν καταφέρω νὰ τὸ ἀγοράσῃ καὶ νὰ μοῦ τὸ προσφέρῃ ὡς δῶρον.

Ὁ Παῦλος Ὀλγέρος ἐβῆσεν εἰς Παρισίους καὶ ἡ Λέα ἐπέμπε νὰ τὸν διηγήσῃ εἰς τὸ Χρυσοχοεῖον, ἐπισύρουσα ἐπιδεικτικῶς τὸν θαυμασμόν του ἐπὶ τοῦ κοσμήματος ἐκείνου.

— Ὁραῖον, πράγματι ! Τί κομψότης...

— Καὶ οἱ σάπφειροι ; ... τί λαμψεῖς !...

Βλέπετε, τί ὠραῖον κυκλῶν χρῶμα ; ... Κυανοῦν βαθύ καὶ διαφανὲς συγχρόνως.

— Μεγαλοπρεπὲς, τῶνόντι ! ἀνέκραξεν ὁ Παῦλος. Μόνον...

— Ναί, ἡ ἀξία....

Ἐπὶ μικροσκοπικοῦ τετραγώνου χάρτου, θετιμένου ἐπὶ τῆς περιεχοῦσης τὸ κόσμημα ἀνοικτῆς θήκης, ἐσημειοῦτο ὁ ἀριθμὸς 3200. Ὁ Παῦλος Ὀλγέρος δὲν ἔφερε μαζὺ του περισσότερα τῶν 1200 μέχρι 1500 φράγκων, προσωρισμένων διὰ δῶρα τῆς κυρίας Μορτάν.

— Ἐν τούτοις ἤμποροῦμεν νὰ εἰσέλθωμεν, ὑπέλαβεν ἡ Λέα, διὰ νὰ ἐξετασώμεν καλλίτερα ... εἶνε ἐξαισίον ! τί λαμψεῖς !... Ἀπὸ τὸν ὑπάλληλον ἤμποροῦμεν νὰ μάθωμεν τὴν ἀξίαν του. Ἐνίοτε οἱ ἀριθμοί, οἱ ὁποῖοι σημειοῦνται, δὲν εἶνε ἀκριβεῖς. Πιθκὸν νὰ κάμνουν ἐκπεσμόν.

— Ἔστω, ἂς εἰσέλθωμεν, εἶπεν ὁ Παῦλος.

Ἡ ἐπὶ τοῦ ἐμπορεύματος σημειομένη τιμὴ εἶνε συνήθως ἡ τελευταία. Ἡ ἐλάττωσις ἀντιβαίνει εἰς τὸ σύστημα τοῦ καταστήματος. Ἐν τούτοις ὁ ὑπάλληλος συγκατετέθη—ἵνα μὴ λυπηθῇ τὴν κυρίαν—νὰ πωλήσῃ τὸ κόσμημα εἰς τὴν στοργικὴν τιμὴν τῶν τρισχιλίων φράγκων.

— Θὰ ἴδωμεν... θὰ σκεφθῶμεν... θὰ ἐπιστρέψωμεν... ἐψιθύρισε ὁ Παῦλος ἀναχωρῶν.

— Ἀλλὰ, κύριε, ἤμπορεῖτε νὰ ἴδητε καὶ ἄλλα κοσμήματα... Ἐχομεν καὶ πολὺ εὐθηνότερα... πρωτότυπα... ὅλα νέα... Πόσα σκέπτεται ὁ κύριος νὰ ἐξωδεύσῃ ; Ποίας ἀξίας θέλετε ;...

— Σκέπτομαι νὰ ἐξωδεύσω χίλια ὀκτακόσια ἕως δύο χιλιάδας φράγκων...

— Ἐχω ἓν κόσμημα, τὸ ὁποῖον θὰ σὰς ἀρέσει, ἀναμφιδόλως...

— Ἀλλ' ἡμεῖς ἐπιθυμοῦμεν αὐτό. Ἀφοῦ δὲν δυνάσθε...

Ὁ ἀγοραστὴς παρέμεινε ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, ἐπιμένοντας τοῦ ὑπαλλήλου, καὶ μετ' ὀλίγον ἀνεχώρησε συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς κυρίας.

Μετὰ δύο ὥρας ἡ Λέα ἐπανῆλθεν εἰς τὸ κοσμηματοπωλεῖον.

— Νομίζω δὲν σὰς μέλλει ἂν δώσετε τὸ κόσμημα αὐτὸ ἀντὶ δύο χιλιάδων φράγκων, ἀφοῦ σὰς πληρωθῇ ἡ διαφορὰ. Ἰδοῦ, λαβετε χίλια φράγκα, προσέθεσεν ἐγχειρίζουσα αὐτῷ χιλιάφραγκον τραπεζογραμμάτων. Ὁ κύριος, μετὰ τοῦ ὁποίου προηγούμενως ἦλθομεν, θὰ ἐπανεῖλθῃ ἀπόψε ἢ αὔριον.

— Ἀκριβῶς ὅμως ὑπὸ τοιούτον ὄρον. Πρέπει νὰ ἔλθῃ μόνος... ἅμα ἐπανεῖλθῃ καὶ ἐπαναλάβῃ τὰ περὶ τῆς τιμῆς τοῦ κοσμήματος, ἀντὶ νὰ ἐπιμείνω εἰς τὴν ὠρισμένην τιμὴν, θὰ τὴν ἐλαττώσω ὀλίγον κατ' ὀλίγον... Ἤμπορεῖτε, κυρία, νὰ τὸν στείλετε.

— Μοὶ ἀρέσκει αὐτὸ τὸ κόσμημα ὑπερβολικῶς... καὶ δὲν θὰ ἀφίσω τὴν περίστασιν νὰ μοῦ διαφύγῃ.

— Τὸ κόσμημα εἶνε κάλλιστον.

— Ἐξαισίον.

— Μὴ φοβεσθε, κυρία, θὰ τὸ θέσω κατὰ μέρος... Εἶνε ἰδικόν σας... εἴθε βεβηχία ὅτι ὁ κύριος θὰ ἐπανεῖλθῃ ταχέως ;

— Σὰς εἶπα ἀπόψε ἢ τὸ πολὺ αὔριον τὸ πρῶν. Εἶμαι βεβηχιστάτη.

— Καὶ πράγματι, ἡ Λέα κατέβαλε μεγίστην ἐπιμονὴν, δεξιότητα καὶ πανουργίαν,

ἵνα πείσῃ τὸν Παῦλον Ὀλγέρον νὰ ἐπανεῖλθῃ εἰς τὸ ἀδαμκντοπωλεῖον, διότι ὁ καταστηματοῦχος θὰ συγκατετιθετο ἤδη νὰ παραχωρήσῃ τὸ ψέλλιον, ἀντὶ τῆς τιμῆς τῶν δύο χιλιάδων φράγκων.

Ὁ Παῦλος Ὀλγέρος τῇ τὸ ὑπεσχέθη. Τοῦτο ἐζήτησε καὶ αὐτὴ.

Ἡ ἐσπέρα ἦτο λίαν προκεχωρημένη, ὥστε ὁ Παῦλος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ὑπόσχεσιν του.

— Τὸ κατὰστημα τώρα θὰ εἶνε κλειστόν... ἀλλ' αὔριον τὸ πρῶν ἀφεύκτως θὰ ὑπάγω.

..

Παρήλθεν ἡ πρωΐα καὶ ἡ Λέα ματαίως περιέμενε. Παρήλθε καὶ ἡ τρίτη μετὰ μεσημβρίαν καὶ ἐν τούτοις ὁ Παῦλος δὲν ἐφάνη. Καταληφθεῖσα ὑπὸ ἀνυπομονησίας καὶ ἀνησυχούσα μὴ ὁ Παῦλος μετμελήθη, διότι δὲν ἠδύνατο ἄλλως νὰ ἐξηγήσῃ τὴν βραδύτητα, ἐσπευσεν εἰς τὸ ἀδαμκντοπωλεῖον.

— Αἱ διαταγαὶ τῆς κυρίας ἐξετελέσθησαν, τῇ εἶπεν ὁ ὑπάλληλος τοῦ καταστήματος.

— Ἦλθε ;

— Μάλιστα, κυρία, σήμερον τὸ πρῶν, καὶ ἡ ὑπόθεσις ἐτελείωσεν, ὡς προείπομεν. Παρεχωρήσαμεν τὸ κόσμημα εἰς τὴν τιμὴν τῶν δύο χιλιάδων φράγκων, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπέμενε ὁ κύριος.

Ἡ Λέα ἀφῆκε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως καὶ χαρᾶς, ἐπαινῆθε δὲ εἰς τὴν οἰκίαν της ταχίστα, πεπεισμένη ὅτι θὰ εὕρισκεν ἐκεῖ τὸν Παῦλον ἢ τοῦλάχιστον τὸ ψέλλιον.

Ἀλλ' οὐδὲν ἐκ τῶν δύο εὔρεν.

Κατελήφθη ὑπὸ φοβερᾶς ἀνυπομονησίας καὶ ἀδημονίας.

Ἀδύνατον ν' ἀντιστῇ τοῦτο ἦτο πολὺ.

Τὸ ξενοδοχεῖον, ἐν ᾧ συνήθως ἔμενε ὁ ὁ Πέτρος Ὀλγέρος ἐκεῖτο ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς Μαγδαληνῆς. Ἦτο τοῦτο οἰκογενειακόν, οὕτως εἰπεῖν, ξενοδοχεῖον, εἰς ᾧ διέμενον φιλήσυχοι ἐπαρχιώται καὶ ξένοι, ζῶντες οἰκογενειακῶς. Ἡ Λέα εἶχεν ἤδη ἅπαζ μεταβῇ εἰς αὐτὸ μὲ τὴν ἀπλὴν τῆς ἐνδυμασίαν, τὴν σεμνὴν καὶ ἡμιπένθιμον, ὥστε ἠδύνατο νὰ ἐμφανισθῇ ἐκεῖ, χωρὶς ὁ Παῦλος νὰ δυσαρεστηθῇ.

— Ὁ κύριος Ὀλγέρος ; ἠρώτησε τὴν ξενοδόχον, γυναῖκα τεσσαρκακοντούτιδα, μὲ ἐρυθρὰν τὴν ὄψιν καὶ πρόσωπον χάριεν καὶ φιλομειδῆς, ἥτις ἐκαθητο πρὸ μικροῦ γρκαφείου καταγινόμενη νὰ φυλλομετρᾷ τιμολόγια.

— Ὁ κύριος Ὀλγέρος ἀνεχώρησε, κυρία.

— Κατὰ ποῖαν ὥραν νομίζετε ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ ;

— Ἀλλὰ, κυρία, δὲν εἶνε πλέον ἐδῶ...

— Ἀπουσιάζει ; ... ἐξῆλθε ; ...

— Ἀνεχώρησε, κυρία. Ὁ κύριος Ὀλγέρος ἀνεχώρησε σήμερον τὸ πρῶν ἐκ Παρισίων.

— Σήμερον τὸ πρῶν ;

— Μάλιστα, μὲ τὴν ἀμαξοστοιχίαν τῆς μεσημβρίας.

— Καὶ πηγαίνει εἰς τὴν πατρίδα του, εἰς τὰς Ἰσλέτας.

— Μάλιστα, κυρία, ἀκριβῶς.